

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-27 У. 9207/13
19.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Љиљане Максимовић и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца “А.А.” ... из ..., кога заступа пуномоћник Ратко Радић, адвокат из Суботице, Васе Стајића број 7, против решења туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије – Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења, број: 148-04-039-00-1817/2012 од 17.04.2013. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија и привреде Републике Србије – Управе царина, број 148-04-039-00-1817/2012 од 17.04.2013. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије, као правни следбеник туженог органа да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 7.612,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Суботица број УП-1959/1-12 од 12.10.2012. године, донетог у смислу члана 103. став 5. Царинског закона, којим се мењају подаци у декларацији ЛЦИ УВ-4 број 3371 од 19.02.2009. године, ЦИ Јавна складишта Суботица, у наименовању 01 и то у рубрикама 31, 33 и 47, и обавезан тужилац да плати износ од 122.246,14 динара, на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност за робу стављену у слободан промет по предметној ЛЦИ УВ-4, а са разлога изнетих у образложењу првостепеног решења.

У тужби, поднетој Управном суду дана 06.06.2013. године, тужилац преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа са разлога што у оспореном акту није правилно примењен закон, што је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено и из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Указује да

схватање и поступање Управе царина да лабораторијска анализа вреди само за конкретну декларацију, без обзира што се ради о истом увознику истоврсне робе од истог испоручиоца, директно води до произвољног оцењивања да ли је нека роба пријављена по свим правилима царинске тарифе или ипак постоје неки пропусти. Сматра да би било нужно утврдити да ли су ти евентуални пропусти резултат лошег рада увозника и његовог заступника – шпедитера или и царинска служба мора да сноси одговорност за евентуално нетачно сврставање робе по Царинској тарифи које је, у време увоза, оверила као тачне. Тужилац је такође указао и на одредбу члана 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације и на неприхватљиво образложење Управе царина у оспореном решењу да се овај члан не може применити, јер су у декларацији унети нетачни подаци. Наиме, у предметном управном поступку тарифирања робе спорно је било присуство витамина К3 као синтетичког витамина, у вези са којим у тарифном броју 2936 ЦТ стоји искључење у односу на синтетичке замене витамина. Међутим, уз тарифни број 2936 стоји наименовање које одговара сировинском саставу предметне робе утврђеном на основу техничке документације, у вези са којим стоји искључење синтетичких витамина и спорног К3, који је у мањем проценту садржан у саставу предметне робе, а што се може видети и из документације која описује њен сировински састав. Сматра да се приликом сврставања робе у царинску тарифу требају применити основна правила за примењивање ЦТ и то правило 2б, 3 и 3а. Истиче да је тужени орган селективно тумачио коментар царинске тарифе, позивајући се на напомене и искључења уз тарифне главе и конкретно тарифни број 2936, а није на исти рестриктиван начин тумачен тарифни број 2309, у којем се такође наводе искључења. У поступку по жалби надлежном органу доставио је обавештење о сврставању робе оверено од стране немачких царинских органа по којем се предметна роба сврстава у тарифни став 2936, иако се у истом допису наводи да је необавезујући податак. Даље наводи да је приликом увоза и царинења робе по увозној царинској декларацији која је предмет овог управног спора, поступио у складу са захтевима Управе царине, с обзиром да је на основу лабораторијског налаза царинске лабораторије Управе царина из Новог Сада од 10.08.2007. године број 3265/06 заузето стручно мишљење и званични став да се спорна роба и приликом увоза разврстава у тарифни став 2936 90 90 00 00 са стопом царине 1%, у ком смислу је царински орган дужан да цени да ли је лице коме се утврђује обавеза плаћања накнадно обрачунатог царинског дуга поступа у складу са прописима, одлукама и мерама у вези са царинском, објављеним на неки од начина прописаних одредбом чл. 4. Царинског закона, односно да ли је поступало у складу са мерама царинског надзора или конкретним радњама и налазима царинског органа, у том смислу од тог лица неће захтевати плаћање накнадно обрачунатог царинског дуга који је настао од момента када је дошло до сазнања, односно од када је било дужно да зна да су подаци унети у царинску декларацију нетачни, применом одредбе члана 3а Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације. Са изнетих разлога, предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи, као и обавезе тужени орган на накнаду трошкова управног спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни

суд је нашао:

– тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је на име тужиоца по ЛЦИ УВ-4 број 3371 од 19.02.2009. године, ЦИ Јавна складишта Суботица стављена у слободан промет роба у наименовању 01, са трговачким називом – vitaminski modul "Z" и "S" у паковању од 20 кг, као компонента за сточну храну, сврстана у тарифну ознаку 2936.90 80 00 Царинске тарифе са стопом царине 1%. Тим за накнадну контролу Управе царина, извршио је у просторијама тужиоца контролу исправности и сврставања предметне робе по таксативно набројаним декларацијама, између осталог и по предметној, па је на основу Основних правила 1. и 6. за примењивање Царинске тарифе, Коментара царинске тарифе уз тарифни број 23.09 на страни 187 (С) (2) Царинске тарифе ("Производи (препарати) за употребу код израде комплетне хране или додатне хране који су намењени да осигурају конзервисање хранљивих материја до њихове потрошње од стране животиња: стабилизатори, антиоксиданти, итд. ..") утврдио да се предметна роба исправно сврстава у тарифни став 2309. 90 99 00 00 Царинске тарифе, као: "препарати који се употребљавају за исхрану животиња: остало: остало: укључујући подсмеше, остало: остало: остало:", са стопом царине 20% односно са стопом царине 8%, уз примену повластице EU03B, а што је имало за последицу мањи обрачун царинског дуга. О утврђеном чињеничном стању сачињен је записник број: 148-09-038-02-128/2/2012 од 07.06.2012. године, који је достављен жалиоцу, а након достављених примедби од стране жалиоца на наведени записник, Тим за накнадну контролу је исте ценио и нашао да нису од утицаја на утврђивање другачијег чињеничног стања у погледу сврставања предметне робе од оног које је утврђено у накнадној контроли. У поступку по жалби, Комисија за жалбе Управа царина је прибавила мишљење стручне службе Управе царина, Одељења за царинску тарифу од 03.04.2013. године, па је на основу сертификата произвођача "Б.Б." из ..., нашао да је роба наведена у наименовању 01 предметне декларације, трговачког назива: VIT. MODUM "S" и VIT. MODUM "Z" која представља препарат који садржи витамин А, витамин Д3, витамин Е, витамин Б1, витамин Б2, витамин Б6, витамин Б12, витамин К3 (менацион натријум бисулфит), фолну киселину, биотин (витамин Н), никотинамид, калпан (калцијум - О - пантотенат) и калицијум-карбонат (носач), као и да се предметна роба користи у производњи комплетне хране за свиње и комплетне хране за живину. На основу наведеног, утврђено је да се предметна роба сврстава у тарифни став са тарифном ознаком 2309. 90 99 00, са наименовањем: "Препарати који се употребљавају за исхрану животиња: остало: остало: укључујући предсмеше: остало: остало: остало:" и стопом царине 20%, у складу са чланом 2. став 4. Закона о Царинској тарифи ("Службени гласник РС", бр. 62/05 и 61/07). Комисија за жалбе Управе царина је, такође, ценила и наводе жалбе у којима тужилац оспорава сврставање предметне робе, па је нашла да су исти неосновани, будући да предметна роба представља препарат – мешавину антиоксиданата и носача, која се користе у производњи хране за животиње, те је као таква обухваћена тарифним бројем 2309, па се не може сврстати у тарифни став са тарифном ознаком 2936.90 80 00 Царинске тарифе, који има општије наименовање. Комисија за жалбе Управе царине је такође ценила и наводе жалбе тужиоца у којима се позива на налаз царинске лабораторије број 3265/06, истичући да је потпуно произвољна тврдња Тима за накнадну контролу, коју прихвата и првостепени орган, да конкретно лабораторијски налаз важи само за ту једну декларацију, а не и у сваком другом случају када се врши увоз истоврсне робе, па налази да су исти без утицаја на другачије решење ове управне ствари, с обзиром да поменути налаз нема снагу обавезујућег обавештења које издаје Управа царина на основу члана 19. Царинског закона, већ производи правно дејство само у односу на конкретну робу и

декларацију, те да је Тим за накнадну контролу правилно сврстао предметну робу, а што је потврдила и стручна служба Управе царина - Одељење за царинску тарифу у акту број 148-06-039-00-1817/3/2012 од 03.04.2013. године.

Међутим, по оцени суда, основано се у тужби оспорава законитост решења туженог органа, јер је донето уз повреду правила поступка из члана 235. став 1., у вези члана 199. став 2. и из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку.

Суд налази да је оспореним решењем повређена одредба члана 235. став 1., у вези члана 199. и став 2. Закона о општем управном поступку, јер тужени орган није оценио наводе жалбе који се односе на то да се обе лабораторијске анализе слажу у потпуности око тога које су компоненте производа, а сврставају их у различите тарифе, па тужилац поставља питање у чему је разлика, а на које тужени није одговорио. Тужени орган такође, није одговорио на наводе жалбе, које је тужилац поновио и у тужби, да је исти приликом царинења робе поступио по налогу Царинске лабораторије и у ЈЦИ уписао тарифну ознаку коју му је дала та лабораторија, са ког разлога не стоји закључак туженог органа дат на крају образложења оспореног решења да је тужилац унео неистините податке у ЈЦИ због чега се не може применити члан 3а. Правилника о начину спровођења радњи и мера у поступку контроле прихваћене декларације.

Стога је у поновном поступку, тужени орган дужан да отклони повреду правила поступка, као и да оцени наводе жалбе, на које је суд указао и за одлуку да јасне и на закону засноване разлоге.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган, у смислу одредбе члана 69. став 2. наведеног закона.

Суд је обавезао правног следбеника туженог органа да тужиоцу накнади трошкова управног спора, на основу члана 151. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, и то на име састава тужбе у износу од 6.000,00 динара, таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за одлуку износ од 1.222,00 динара, у укупном износу од 7.612,00 динара, те је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 19.03.2015. године, III-27 У. 9207/13

Записничар
Татјана Попара,а.р.
Баковић

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН